

KJAK

Javnaðarflokkurin í ragnarroki hóast eingin Gerhard meir

Gerhard Lognberg
fyrrverandi lögtingsmaður

Setti meg at bíða, fyri at hoyra tíð-indasendingina kl 2355, ímeðan vesturættin rykti og skakaði húsa-skjöldurin.

Jú, eg lurti ímeðan eyga fangaði málningin, sum Livar Nysted hevur málað, ein gáva frá Javnaðarflokkinum tá vargurin úr Skopun fylti 60 ár.

Sum vanligt, so verður serfrøð-ingurin av Tvøroyri spurdur, sum ein annar vísamaður, tað sá út sum, at kapparnir í kringvarpinum truffu hann beint áðrenn, hann fór á norðpólin.

Jú, hvørjaferð at trupulleikar eru í javnanaðarflokkinum, so verður Gerhard Lognberg viðgjørdur, hví tað?

Tit koyrdu meg úr flokkinum, tí eg, bæði í skrivi og talu, átalaðu javnaðarflokkinum ímóti at leggja eftir verkamanninum, men tað nyttaði einki! Hví? Tí javnaðarflokkurin í stuttum millummili samlaði ein staba saman uppi í Losjuni, sum í mínari verð eru teir reinu og skæru kommunistar. Tað var tað harkaliðið, sum rópti “burtur við Gerhard” ímeðan Aksel so fittur vaskaði sær hendurnar.

Jú, eg haldi, at boðað varð til fundar í áðurnevndu Losju 31.10 í 2013, dagin fyri mín føðingardag, Allahalgunardag, um at fáa Gerhard vekk.

Kona mín gav mær tey ráð, um ikki at leggja í at mæta til hátiðarhaldið hjá flokkinum.

Tað helt eg ikki vera rætt, men bað hana um tey fragastu klæðini, eg átti. Síðan var málið Gamlarætt og síðani Losjan. Eg spadseraði í yvirfrakka og settis á næstfremsta bonk, ímeðan keisarin læs dóm in yvir yvirgangskroppin úr Skopun.

Men tað gekk rúm tíð, áðrenn nakar fór upp á røðarapallin.

Umsíður fór maður, ættaður sunnan av landi, men búsettur í norðurstreymi, hann helt nógv av Gerhard, sum hevði verið messu-drongur við skipi, hann var við, tá var Gerhard 13 ára gamal.

Men aftan øll góð orð mátti maðurin enda, hann segði til síðst “men Gerhard hevur verið ein ribbaldur í politikki”.

Síðan reistist Aksel, sum eg metti sum ein hampamann, men trýstur av “losjuforsamlingini”.

Hevði hampamaðurin av Oyri røst mær, so lá Aksel einki aftanfyri.

Tá Aksel fór av røðarapallinum, fóru fólk at røra upp á seg, nú skuldi stemmast, tær flestu vóru fyrri, at Gerhard skuldi út, men ikki allar, eg átti eisini vinir í tingmanningini, eingin ivi um tað.

Jú, eg reistist, fleiri komu og heilsaðu mær, jú takk, haldi eg ikki varð sørt rørdur, eygnakrókarnir vætaðust.

Síðani varð hesin leikur av
Síðani fór eg út úr Losjuni og turk-

aði dusti undan skónum.

Men hvørjum møtti eg, ímillum nakrar plattar, í túninum hjá nevndu Losju? Jú , tað var Sjúrdur Skaali, hann kom so fittur ímóti mær, helt syrgin fyrri, hetta var keðilligt, hetta kundi verið gjørt ørvísi.

Eg hugsaði mítt, men segði einki, man tú ikki hava verið við til at løða byrsuna, hugsaði eg.

Eg fór beinleiðis oman í tinghúsið og tømdi skuffuna í borðin-um.

Komin út í tún aftur, stóð bygda-maðurin Guddi, hann gav mær nøk-ur góð orð á vegnum, aftur tá fekk eg klump í hálsin.

Tá eg var komin til hús aftur, komu abbabørnini pø á pø, at vitja abban, jú, tey harmaðust, eisini tann ljósa purlutta, sum nøkur ár frammanundan spurdi abban, um hann var koyrdur úr “havnarflokk-inum”.

Síðan ringdi mín góði vinur Sverri Midjord sáli, hann segði, eg havi biði teg um, at halda teg vekk frá Losjuni, men tað nyttar einki at snakka við teg, tú lurtar ikki, tú skuldi gjørt sum Kristin Mikkelsen, hildið teg langt burtur frá Losjuni, tí tað havi eg altíð gjørt, og rætt hevði hann.

Teir tóku javnaðartingsessin frá mær, men javnaðarhugsjónina hjá Petur Mohr Dam og ørðum góðum monnum, kunnu tit taka.

Men nú hevur Javnaðarflokkur-in vunnið valið og setist við stýris-vølin, Tjóveldið situr við dragið,

ímeðan Framsókn heldur útkikk.

Skjótt verður Aksel lofnaður og skútan fer av kós.

Øll vita vit, at Petur Mohr Dam var tann, sum kom við pensjónini, saman við góðum fólki, helst má sigast, at tá lýsnaði hjá meiniga før-oyinginum.

Avrik hjá samgonguni.

Javnaðarflokkurin aðra kós.

Tað fyrsta tit gera er, at broyta hjúnarbandslógina

Tað næsta er, at hjálpa Tjóveldi at fáa eina stjórnarskipan, eitt loys-ingarskjal.

Tit langa úteftir grundupp-hæddini hjá pensjonistunum, skatta og lækka hana

Tit lækka upphæddina til 30.000 kr um árið, so ein pensjonistur, sum egnur ella eigur ein bát ella okkurt fyrifallandi, má kasta frá sær og seta seg inni, hetta er kanska at eyggja fólki at arbeiða?

Tit skatta samhaldsfasta í bád-um endum, so har er lítið eftir.

Tit hækka pensjónsaldurin upp í 68 ár, hetta er byrjanin, málið var 71 ár.

Síðani kom Sonja Jógvansdóttir við, at hækka gjaldið hjá fyritiðar-pensjonistum við 3.000 kr um mán-aðin, men kortanei.

Men tit vildu lata 1.000 kr til fyritiðarpensjonistar, men skuldu ræna tað frá kommununum, hóast tit vistu, at hetta rakti tær komm-unurnar, sum ikki eru í sterkum økjum, meinast Sandoyggjin til-dømis.

Javnaðarflokkurin hevur reist ríkið runt og fortalt pensjonistum, hvat teir fáa eftir 2020.

Hvat vænta tit, ið stýra í dag? Í 2020 vænti eg, at Aksel og tit eru úti av spælinum, annars er løgið, so tit bestemma neyvan nakað um pensjónir eftir 2020, Guð havi lov fyri tað.

Tit, samgongan berjast við tykkara egnu, Javnaðarflokkurin er í gamla lag, tingmenn hava einki at siga, “losjufólkið” stýrir og skal bestemma so, at tingfólkini bara skuldu vera boðberar.

Pensjonistarnir berjast tit við, fiskimannafelagið berjast tit við, Skiparar- og Navigatørfelagið berj-ast tit við.

Og reiðararnar, har er svartasta morð. Tykkara meining er, at skatta eitt møguligt avlop hjá reiðarum við 70 til 80%.

Helst verður tann stolti skipa-flotin til gamlar rustikustar og trygdin hjá sjómonninum hareftir.

Hetta er fyrsta glepsið frá mær, tað eri eg provekaraður til, men eg havi tagt, síðan tit tveittu meg úr flokkinum.

Helst hevur tað verið leikluturin hjá Jóaness Eidesgaard, at koma við niðrandi viðmerkingum um Ger-hard.

Samgonga í trupulleikum

Ólavur Hátún

Ikki er undirritaði nakar politiskur persónur við stórvegis innliti í manna-gongdir og framferðir á politiska virkis pallinum. Men sum borgari í samfelagnum má ein og hvør hava rætt, ja skyldu, til eftir besta førimuni at eygleiða og gera sær sínar tankar um, hvussu landsins týðandi mál verða viðfarin á ovastu rók.

Sum socialt hugsandi flokks-leysur fullveldismaður gleddist eisini eg, tá verandi landsstýris-samgonga tók við fyrri brátt tveim-um árum síðani, og hugaligt hevur verið at fylgja við, hvussu iðið og nærlagt er farið til verka til tess at vinna samhaldsfesti og javnrætt-

indum hægstu prioritering í okkara samfelag, at menna okkara ment-anarlív og at geva okkara vinnu-lívi bestu umstøður bæði til varð-veitslu og til endurnýggjan.

Men rókur kom í tilgongdina, tá tann eini javnaðarmaðurin, sum vera skuldi, Kristin Michelsen, leyp frá undirskrivaðum samtyktum. Kenni ikki mannin og havi tí ikki orsök til at bera honum nakað hvørki hendan ella handan vegin. Men eg minnist, tá hann upp undir næstseinasta lögtingsval trein fram og kunngjórði, at hansara landspolitisku hugsjónir einans miðaðu móti vælferð og framgongd á Tvøroyri. Eftir mínari kanska naivu áskoðan átti slík forhonds-fráboðan at verið nóg mikið til, at maðurin bleiv strokin av vallistan-um til landsins ting.

Næsti tingmaður har suðuri til at sleppa flokspolitiskum hug-sjónum og – sum tað má tykjast - eins og Kristin heldur tryggja sær lokala undirtøku til eitt komandi val var Bjarni Hammer - um tað so var rætti vegurin. Men at samgong-an kemur í trupulleika av slíkum atburði, og at tað er úr sjálvari há-borg javnarðarmanna Tvøroyri, at lemjandi split er við at taka seg upp innaflokks, mátti fingið hesar menn til at hugsa seg um.

Sum næsta stig í hesum ósolid-ariska skrædli loysnaði eisini fyrri norðan. At Jónleif Johannesen, sum á so mangan hátt hevur givið seg so jaliga til kennar í mentan-arligum og samfelagsligum mál-um, skuldi fara á bás við áður-nevndu sunnanmonnum, mundi undra eisini onnur enn meg. Um

talán er um trýst, nú hann er vorð-in klaksvíkingur, skal eg ikki reka frammundir um; men mær dett-ur í huga at samanbera við annan landspolitikara við eisini Klaks-vík sum veljaraaðaløki: Ólugu Klettskarð. Hugaligt var tað fyrri mánaðum síðan í einum blað at lesa samrøðu við hana, har hon greitt gav til kennar, at hon sum politikari helt fast við sína sam-felagsligu sannføring og støðutak-an, sjálvt um tað í einum tíðarráki kundi koma til at kosta henni velj-araundirtøku.

Skal ikki leggja meg so bein-leiðis upp í eina aðalmálið, sum ósemja standst av; men í práti við íslendingar herfyri, har vit eisini komu inn á aktuella fiskivinnu-málið, var teirra útsøgn, at fiski-vinnan í Íslandi ikki longur hevði

sama berandi týðning fyrri teirra samfelag sum fyrr, nú ræðisrætt-urin til fiskfatilfeingið í mesta mun var komið á hendur einstakra manna, sum ríkaðu seg upp og settu peningin í virkir og bankar uttanlands.

Mong høgginu hevur verandi samgonga megað tola av ágangi frá andstøðuni. Men eftir mínari sannføring hava vit í mong ár neyv-an havt so hugbjarta manning í landsins leiðslu sum hesaferð. Um-ráðandi er tað, at okkara landsstýri uttan bakbit av sínum egnu fær lógarheimild og stundir til at fremja í verki tær hugsjónir og tann politik, sum tað frá byrjan hevur sett sær fyrri at náa.